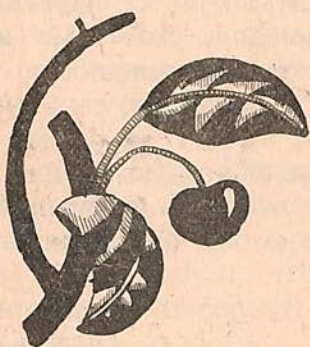

ЧЕРВЕНОТО СЪРДЦЕ

(Приказка)

Въ една голѣма оwoщна градина имало една вишня. Пролѣтъ тя цѣлата се покривала съ бѣли цвѣтчета и

изглеждала като посипана съ снѣгъ. Следъ нѣколко време тоя хубавъ бѣлъ цвѣтъ падалъ и вмѣсто него се появявали малки зелени вишни. И почвали да растатъ тия малки плодчета. На слънце се грѣятъ, отъ дъжда се поятъ, съ сокъ се наливатъ. И ето че ставали едри, кржгли и червени.

Само една вишничка еднажъ не станала кржгла; тя заприличала на малко червено сърдце. И затова другитѣ вишни — нейни другарки я нарекли Червеното Сърдце.

Червеното Сърдце било на самия връхъ на дървото, близо до слънцето. Но тя не била доволна, защото единъ листъ стоялъ тъкмо надъ нея и закривалъ слънцето. Стоялъ тоя листъ тамъ и нищо не могло да се види отъ него, ни слънцето, ни пеперудкитѣ, ни другитѣ кржгли червени вишни, които висѣли наоколо.

— Слушай, зелени листо, повдигни се малко, — примолило му се веднажъ Червеното Сърдце, — дай ми да видя и азъ слънцето.

— Бихъ се повдигналъ, — казалъ листътъ, — но не мога; кждето ме е клончето пуснало, нататъкъ и раста. Помоли клончето да ме измѣсти.

Вишната Червено Сърдце почнала да се моли на клончето:

— Слушай, клонче, бжди милостиво, повдигни се малко и дръпни листа на страна, да мога и азъ да видя слънцето.

А клончето рекло:

— Какъ да се помѣстя? Тѣй ме е голѣмиятъ клонъ пусналъ, тѣй раста. Негова воля е това. Помоли него.